

Zsidó Ferenc

Macskajaj

A *néma borz* című, frissen megjelent kötetem bemutatóján voltam a nyugati országrészben. A vártnál is több érdeklődő eljött, felolvastam a könyvből egy rövidebb novellát, aztán beszélgetni kezdtünk. Hogy miként születnek a történetek, hogy milyen írónak lenni, s hasonló csacskaságok. Örömmel válaszoltam a kérdésekre, mert hiúságomnak jólesett, hogy én vagyok a középpont, hogy velem foglalkoznak, hogy érdeklém őket. A találkozó állófogadással, borozgatással folytatódott, kötetlen, laza cseverészéssel. Európai élményeimről meséltem, az emberek félkörben állva, érdeklődve hallgattak. Aztán, a harmadik pohár bor után anekdotázni kezdtünk, mindenki bekapcsolódott, nevetgélünk, egymás szavába vágunk. Valamivel később mellém oldalgott egy negyven év körüli, hígszürke szemű férfi, s fülembé súgta, hogy valamit föltétlenül el kell mesélnie nekem, de csakis nekem. Megütközve, kissé neheztelően néztem rá, hogy miért sugdolózik, miért nem meséli el fennhangon, a társaságban, ha mesélnivalója van, miért akar félrevonni. Közeledését illetlenségnek, tolakodásnak véltem, így elutasítóan intettem, hogy nem látja, most nem alkalmas, talán később. Jó, várok, jelezte békítően. Ismét bekapcsolódtam a beszélgetésbe, abban a hiszemben, hogy sikerült leráznom az illetőt. Nem rajongtam különösebben az ilyenekért: valahányszor meglátnak egy író, fontoskodva lecsapnak rá, előadnak valami gennyest, se eleje, se vége történetet, életüknek megrázó epizódját, azzal a felkiáltással, hogy ezt meg kellene írnia az író úrnak. A frász tört ki az efféle sztoriktól, többnyire kiszámítható, pitiáner családi tragédiácskák voltak, szirupos felhangokkal s világfájdalommal. Persze sosem próbáltam meg novellát fabrikálni belőlük, mi több, egy idő után igyekeztem az efféle meséltetések elől kitérni.

Az est hosszúra nyúlt, a bor eszményien ízlett. A vendégek nagyobb része ekkorra természetesen már elszéledt, de néhányan, akikkel leginkább egymásra hangolódtunk, még ott maradtak. Éjfélét alig tudtam rávenni magam a szedelőzködésre, hogy kimenjek az állomásra, a tizenkettő-negyvenes gyorsra. Nagy nehezen elbúcsúztam, kezet fogtam mindenkivel, aztán elindultam. A férfiről, aki korábban történetmondó szándékával zaklatott, teljesen megfélemedeztem, mert a velem borozgató szűkebb körben nem láttam. Így mondanom sem kell, hogy nagyon meglepődtem, amikor az egyik kapualjból kifordult utánam, hogy fiatalúr, a történet. Kelletlenül néztem vissza rá, erre immár aligha jut idő, mondtam fagyosan, sietek a vonatra. Nem baj, szólt állhatatosan, elkísérem, s addig elmondom. Nem tehettem mást, megadóan bólintottam, beletörődve sorsomba. Csak annyit kérek magától, sutyorogta máris, hogy mondjon véleményyt. Nem kívánom, hogy megírja, tette hozzá nyomatékkal; hangjában érdekes módon némi kajánságot véltem fölfedezni.

Nagy galambász vagyok, kedvenceim a postagalambok, vágott bele gyorsan a történetbe. Csak fajtiszta madaraim vannak, versenyekre is szoktam járni. Micsoda kellemes érzés, amikor az ember kiröpteti őket, s aztán nézi, mint

eveznek az égen! S hát amikor visszaszállnak; rá a kezemre, a fejemre! Ők turbékolnak, én füttyörések nekik. Többet ér ez minden beszélgetésnél!

Ahogy baktattam mellette, szemem sarkából rásandítottam, s láttam, egészen beleéli magát a mesélésbe. Visszanézett rám, meg is állt egy pillanatra, sóhajtván. Tudja, egyedül élek, ez minden örömöm. Meg is látszik magán, gondoltam némi rosszindulattal. Néhány hete szörnyű tragédia történt, folytatta, azóta sem térek magamhoz. A szörnyű tragédia kifejezés hallatán borsózni kezdett a hátam. Tudja, a menyét. Az a galambok legfőbb ellensége. Gyönyörű, menyétbiztos dúcban tartom a galambjaimat, két méter magas oszlopokra van szerelve, nincs az a menyét, amelyik fel tud mászni arra. De azon a napon, én ökörré, kipucoltam a piszkot a dúcból, s a létrát, amivel felmásztam, ott felejtettem nekítámasztva. Azon, csak azon kapaszkodhatott fel a menyét az éjszaka leple alatt. A röptető nyílás be volt reteszelve, éjszakára sosem hagyom nyitva. Ma sem értem, hogy tudta kinyitni, milyen démoni ravaszsággal! Aztán csak gondolom, megállt a kijáratnál, s várta, hogy az álomból riasztott, megrémült, a sötétben összevissza verdeső galambok megpróbáljanak kiröpülni, s egyenként elharapta a nyakukat. Egyet sem hagyott életben! Egyet sem.

Nem tudott megkérni a sztori. Kellemetlen dolog ugyan, egy egész dúcnyi galamb, de az ember kikesergeti magát, s vesz új galambokat. Minek ekkora feneket keríteni a dolognak?

Jól gondolja, folytatta rövidesen a férfi, mintha olvasna a gondolataimban, kikeseregtem magam, s vettem új galambokat. De bosszút akartam állni a menyéten! Van egy csapdám, a megáradt víz hozta évekkor ezelőtt, fennakadt a part menti fűzfagyökerek között; vadór vethette meg valahol följebb, vidrát fogni, igazi kemény, fogas csapda volt. Na azt, egy darab húst téve rá, megvettem egy este a dúc közelében. Gondoltam, ha a menyét arra jár – márpedig arra jár, mert ha egyszer megkóstolta a galambvért, akkor másodszor is visszatér –, feltétlenül felkapja a szagot, s rámegy. S akkor annyi a galambgyilkosnak! Lefeküdtem, de rövid, nyugtalan álom után megébredtem, rossz előérzettel. Valami azt súgta, történt valami a csapdánál. Kikászálódottam az ágyból, felgyújtottam a villanyt az udvaron, a biztonság kedvéért egy kisbaltát vettem magamhoz, s kiléptem a házból. Kétségbeesett, fájdalmas, hisztérikus nyávogást, vinnogást hallottam a dúc felől. Meghűlt bennem a vér. Ez csak a macskám hangja lehet! De hisz direkt bezártam! Odasiettem a helyszínre, sajnos a menyét helyett valóban egy macskát fogott a csapda, de legalább nem az enyémet. Én ökörré, szidtam magamat, hogy nem gondoltam a kódorgó bakmacskákra?! A szegény jószág már a végét járta; olyan szerencsétlenül nyúlt a hús után, hogy nemcsak a mellső lábát, hanem az egész felsőtestét elkapta a csapda. Vérben fetrengve vinnogott. Ahogy meglátott, kétségbeesett, könyörgő miákolásba kezdett, hogy mentsem meg. Látszott, jóhiszemű házimacska, aki bíz az emberben, jó barátságban van vele, s azt reméli, hogy megszabadítom a gyötrelmektől. Egy pillanat alatt felmértem a helyzetet. Szegény jószágot nem lehetett megmenteni, a vasfogak túlságosan összeroncsolták, tehát csak egyféleképpen segíthetek neki, ha megrövidítem szenvedését. Rövid tétovázás után odaléptem, s a balta fokával teljes erővel lesújtottam a fejére. Azt az értetlen, csodálkozó, szemrehányó tekintetet, mellyel halálában rám nézett, sosem fogom elfelejteni! Sem azt a hangot, amellyel a lelkét kilehelte. Alávaló gyilkosnak éreztem

magam, tehetetlen dühömben sírva fakadtam. Gondatlanságom miatt elpusztultak a galambjaim, s lám, most ennek a szerencsétlen jószágnak is halálát okoztam. Pedig nem ezt akartam, higgye el, nem ezt! Azóta nem alszom jól, minden éjszaka megjelenik a macska álmomban, és rimánkodik, hogy mentsem meg. Fölötte pedig ott sivalkodnak a megriadt galambok. Én vigyorgok, és könnyörtelenül lesújtok, hogy aztán nyomban felriadjak álmomból, izzadságtól csatakosan, hevesen dobogó szívvel. A sötétből a macska értetlen, fájdalmas tekintete világít rám. Szörnyű érzés, szörnyű! Tönkreteszi az életemet!

Egyértelmű volt, hogy újraéli a történeteket, szenved a felelevenített élményektől. Mégsem tudtam együttérezni vele. Látszik rajtad, gondoltam magamban fitymálón, hogy nincs családod, nincs más fontos dolog, amivel törődj. Néhány galamb s egy macska, nagy dolog! Ennyitől lelki válságba kerülni: luxus.

Ez nálam lelkiismereti kérdés, folytatta kisvártatva higgadtan. Nemcsak az bánt, hogy közvetve én okoztam halálukat, hanem az is, hogy jót akartam, s rosszra fordult. Tehát nem elég a jó szándék, az igyekezet. Hisz most már hiába mondom, hogy nem kívántam a galambok vagy a macska halálát, én vagyok a hibás. Na, még csak ez a kis moralizálás hiányzott így éjfél után, gondoltam ironizálva. A továbbiakban csak nagyon hézagosan figyeltem mesélőmre, mert beérkeztünk az állomásra, s a jegyvásárlással voltam elfoglalva, így csak annyit értettem meg, hogy rövidesen pszichológushoz fordult, aki azt ajánlotta, mesélje el egy megértő jó barátunk az egészet, az együttézés segíteni fog a feldolgozásban; de ő egyedül él, magányos, barátai nincsenek, ezért örült, amikor megtudta, hogy író-olvasó találkozó lesz, mert az írók fogékonyak a történetekre, s jobban ismerik az emberi lelket, mint mások.

Már a peronon álltunk, elhallgatott, kurvára nem volt kedvem szólni semmit, de ő várakozón tekintett rám, mi a véleménye, kérdezte végül, de ekkor bejött a vonat, sajnálom, mondtam, hogy valamivel lerázam magamról, s azzal felszálltam a szerelvényre. Az ablakból még egyszer visszanéztem rá, továbbra is kérdőn nézett rám, sajnálom, mondtam még egyszer, erőltetett mosollyal; nem tudtam, nem akartam semmi értelmeset kinyögni. A mozdony füttyentett, a szerelvény nagyot nyekkenve elindult. Mesélőm arckifejezése egyszerre megváltozott, harsányan, hetyke arckifejezéssel kiáltotta utánam, ne sajnálja, az egészből egy szó sem igaz, csak kitaláltam! Felcsaptam az ablakot, s szívemben a megleckéztetettek haragjával lehuppantam a helyemre.

Borbáth Péter

Grafoman

Egy párás reggelen kefirgombámat sétáltattam a közeli lankán, és eszembe ötlött ifjúkorom legborzalmasabb emléke. Az emléktől megrettenve nagyot rántottam a pórázon, és hú háziállatom okos, kérdő kifejezéssel fordította felém fehér, hepehupás arcát. Megsimogattam nyálkás homlokát, és gyorsabb futásra ösztökéltem. A félelmetes emlék képe azonban ott mocorgott a párától tompa tájon. Otthon a számítógép elé ülve elfogott a rettenet, hogy újra írnom kell, de éreztem, meg kell fogalmaznom azokat az észveszejtő napokat.

Felhívtam egy barátomat, aki már abban az időben is szorosán kötődött hozzám, és megemlíttem neki, mire készülök. Halk szörcsögést hallottam a vonal végéről. Nyáladzott. Mikor újra megszólalt, hangja oly halk és reszketeg volt, akár egy vénemberé. Megpróbált lebeszélni tervemről, aztán érezve hangomon eltökéltégemet, csak arra kért, hogy egy nap ne írjak többet 6-800 karakternél, és ne kezdjek kutakodni újra a betűtípusok között. Megígértem neki, és a kagylót letéve bizsergő ujjakkal ültem vissza a géphez.

Minden egy tiszta novemberi hajnalon kezdődött. Akkoriban egy hamisított hanghordozó-megsemmisítő vállalatnál dolgoztam éjszakai műszakban. Odafent tisztán ragyogott a hold, és én úthengeremmel 280 darab hamisított Dolly Roll-hangkazettát préseltem laposra, mosolyogva néztem a szétfreccsenő műanyagdarabkákat és a fuldokolva tekergő fekete szalagokat. És akkor ott a vezetőlészen eszembe jutott egy vers, egy haiku. Akkor már több éve írtam különféle elbeszéléseket, hosszabb verseket, de néhány hónapja éreztem, hogy kezdek eljutni a forma letisztultságáig, a mondanivaló szikárságáig. Reggel hazatértem után rögtön a gépbe pötyögtem a pici, szabályos verset.

Elégedetten feküdtem ágyamba, és este hatkor kipihent elmével ébredtem. Egy pohár forró musttal a kezemben leültem a számítógép elé, hogy friss tekintettel olvashassam újra versemet. Elhűlve láttam, hogy a szabályos 5-7-5-ös strófaszervezetbe odafurakodott egy fattyúsor, egy rettenetes jelzős szerkezet, feldúlva az egy gondolatsorra felfűzött lírai helyzetképet. Természetesen megpróbáltam kitörölni az oda nem illő szavakat, de a fattyúsor kegyetlen kígyóvá alakulva kergette le a képernyőről kurzoromat. Az órára pillantva láttam, hogy indulnom kell a munkahelyemre, ezért ceruzát ragadtam, és lefirkantottam az eredeti haikut, és kitöröltem a dokumentumot a könyvtáramból. Útközben arra gondoltam, biztos valami modern számítógépes vírus űzi velem ostoba tréfáját.

Munka közben azonban egyre felrémlt bennem az a fattyúsor, összerezzenve vettem észre, hogy újabb bővítmények jutnak eszembe, mintha a befurakodott sor, eme kegyetlen kígyó, ama titokzatos ostor felkorbácsolta volna bennem a szavakat, elnyűtt hasonlatok keltek életre fejemben, és addig keringtek megvadult darazsakként koponyám belsejének neki-nekicsapódva, amíg nem találtak maguknak egy satnya gondolatot, elérvult képet, hogy ostoba metaforaként, telhetetlen metonimiaként duzzasszák tovább burjánzó monda-

taimat. Földöntúli fáradtság lett úrrá rajtam, hazáig botladoztam, és tehetetlen fahasábként zuhantam ágyamba. Este világvégi kimerültségben ébredtem, és reszketve hajtottam fel egy kupica Pelikán javítófestéket. Az újra rám törő szöregengetegben valami fogódzópontot kerestem, és gerincemen csúszva megközelítettem íróasztalomat. El akartam olvasni a papírra kimenekített haikut.

De a lapon nyoma sem volt versemnek, csak mondatok özöne, egyre sokasodó bekezdések. Dermedten éreztem, hogy valami bizarr vágy kerít hatalmába, és már nyúltam is fiókos szekrényem aljára, ahonnan bontatlan csomag írólapot vettem elő. És írtam, olyannyira belefeledkezve a papírseregés gyötrő szép melódiájába, hogy még munkámról is megfeledkeztem, és csak az éjféli harangzúgásra riadtam fel, akkorra már több mint ötven teleírt oldal hevert körülöttem. Sietve kaptam fel kabátomat, négyórás késéssel értem munkahelyemre. Zúgott a fejem, és épkézláb magyarázat nélkül hebegtem főnököm aggódó-kémlelő tekintete előtt. Az úthengerre pattanva megpróbáltam behozni lemaradásomat, azon az éjjelen 500 törvénytelen Destiny's Child CD-t kellett megsemmisítenem, a túlórázás után a délelőtti napfényben lépdeltem, friss péksütemények sétáltak mellettem, éreztem, hogy egy nehézkes kalács még utánam is fordul, és sajnálkozó pillantással nézi botorkáló alakomat. Elhatároztam, hogy megszabadulok ettől a borzalmas erőtől, és egy Ápiszba lépve vettem 50 darab Koh-i-noor elefántos radírt a nagyobbik fajtából. Az első kapualjhoz érve rögtön magamba tömtem két radírt, és hazáig majszoltam, otthon első utam a konyhába vezetett, és a sajtreszelőn ledaráltam tíz szürke radír-téglatestet, egy nagyobb befőttesüvegben összekevertem a morzsalékot 1 liter vízzel, néhány tucat mazsolával, és állni hagytam. Lefekvés előtt még elrágtam egy frissen panírozott törülőgumit, és csak utána aludtam el.

Borzalmas nyögésre ébredtem, a párnámon halásápadt toldalékok hevertek, főleg képzők, de két féregként hentergő birtoktöbbsesítő is ott haldoklott, reszketve ismertem rá a regényben leírt szuffixumokra. Kiténferegtem a fürdőszobába, és a WC fölé hajolva kihánytam egy újabb kisregényt, a tartályból kiáramló víztömegben egymásba csavarodtak a felesleges mondatok, és visongva húzták egymást az örvény mélyére, le a csatornába. Arcot mostam, és a tükörbe pillantva velőtrázó üvöltés hagyta el ajkaimat. A tükörből egy rettenetes ábrázat vigyorgott rám, először nem ismertem fel, de ifjúkoromból előtört egy iszonyú könyv emléke, és a borítón ugyanaz az arc: Németh László arca. Fogkefémmel nekiestem a tükörnek, hogy eltüntessem onnan e félelmes víziót, de mennél jobban dörzsöltem, annál fenségesebben kacagott gyermekded próbálkozásaimon.

Károly György

Viszerváry Marischka randalírozott brokkolija borjúfillagóriában

Legjobb, ha egy közeli bolgár- vagy belgakertészetben szerezzük be a virgoncz színű és kellően zsenge zöldfélé, nemkülönben valamely ösmerős hússzékben a megfelelően retardált borjúfilét. A jobb mászárosok kívánságra batikolják is, így a konyhában arra már nincs fölös gondunk.

A brokkolit szedjük nagyobbacska rózsákra és E143-t, E217-t, valamint feltárt ávokádókörte-csírát és barnalevet hozzáadva, óvatosan randalírozunk szükség szerint. Figyeljünk oda, hogy mindenik oldalán egyaránt introvertálódjék! Mielőtt elkészülne, mértéktartóan meghinthejtük némi jóféle laman-tinórléménnyel, ám ebből csakis a veres-tengerit ajánlhatom, mert az olcsóbb gyarmatárutól keserédes mellékízt kaphat az ételünk.

Garbarekmetélővel vágjunk öregujnyi laskákat a húsunkból. Forrósítsunk kevés törökvöröst, vessünk belé izsópot, kardamómit, cimetet bőséggel! E lében abároljuk takaréklángon a borjat egy gyenge óra hosszat, s mikoron mindent így elkészítettünk, herczigen elrendezzük egy porcellán vagy ezüst tálon. Kőríthetjük rákhaváriával, ha elég érett, és vessük az ebünk elé! De csak ha nagyon rühölljük szegényt.

özv. Komáromi Jánosné szül. Rilke Fauna

Faltysné Ujvári Anna

Bella

– Kivirultál, Mamus, mint a Kassai lova! – mondta a vóm a viszontlátáskor, és elismerően átölelt.

Ennek a szólásnak a magyarázatát nagyon jól ismerem, mert jelen voltam egy girhes-görhes vén gebének isteni végzés folytán történt metamorfózisánál, amikor is nemhogy poroszkát, hanem leginkább táltos paripát csinált belőle a lelkesedés és a hazafias feladat.

Az történt ugyanis, hogy a paraszti munkát különösebben nem szenvedhető Kassai Lajos ült a háza előtti göbölypadon, az idejét mulatva. Felesége már jó ideje eredménytelenül szotyongatta, hogy tétlenkedés helyett kezdjen már magával valamit. Nem akart ő a városban munkát vállalni, de azon a kis hepehupás földjén is olyan magas volt a gaz, hogy fölbökte az ember ülepét,

állatokkal sem vesződött, mert földön járó ember volt amúgy, ha néha földöbent is benne egy-egy szárnyaló gondolat.

Ahogy így mélyedezett a nagy semmittevésben, arra csoszorgált egy ló-sintérféle atyafi, aki egy gúlaszemű, sovány figaró-gebét vonzolt maga után.

– Aggyisten! Hová lesz az újtuk? – köszön rájuk serényen a semmittevő a történet reményében.

– Hát csak sétálgatunk – mondja amaz, megsejtve a másokban a lehetséges vevőt a lóra.

Az ám! Lovakkal kellene foglalkozni – gondolja homlokára csapva Kassai. Tanya és rét van, lóállás is akad, hú, bele, Balázs! – lovat majd ad az Isten. Például ezt itt a koma istrángjának a végén.

– Hát ez miféle komorkóros, gazdacsúfoló jószág? – mutat a depressziós gebére.

– Nem kóros e', csak éjjel legelt, a' mér reggel nem kapott zabot, most aztán lógatja az orrát.

– Csődör?

Na, e' se ért hozzá, jó vevő lesz, gondolja a lovár.

– Nem a'! A jó csődör vagy megsántul, vagy megvakul, ha nem kap zabot, de ez se vak, se sánta.

– Akkor ez rossz csődör?

– Affenét! Ez egy kanca.

– Aztán hová hajszolja ezt a dikhenc párát?

– Viszem Kaposvárra kizsűrizni.

– Hát annyira forhandos?

– Effenét! Csak olyan álnok. Megeszi a zabot, de szekerezni nem akar.

– Hogy híjják?

– A szólítóneve Bella, de beszélhetsz neki! – és legyint. Kassai feláll a kényelméből és marizsgálni kezdé a lovat, puhatolva, hogy hol tartja az erejét, mert sejtette, hogy ez csak egy rosszul tartott táltos, akit csak szemmel tartotak, de nem zabszemmel.

– Hol a zabostarisznya? – kérdi szigorúan.

– Ha vóna! – forgatja a szeme fehérjét amaz.

– A „havóná”-tól döglött meg a cigány lova is. Nem tudta?

A ló eközben fincsorog, fel-felkapva a fejét, mint mikor a liba szagot érez, csombolgatja a szórtól megcsonkított farkát, miközben gőzölgő baligákat potyogtat. A koma pedig megérezte ösztönösen, hogy egy lóért rajongó piaszterrel van dolga. Igyekezett eltalálni az ígét az alku megkezdéséhez.

– Tudja, milyen szép ez az állat, ha föl van boglározva? Nézze, én őszinte leszek. A vágóhídra indultam vele, mert gyorsan szükségem van a pénzre. Magának is megéri kilós áron, nekem sem kell a lelkiismeretemmel bajlódnom. Szegény párának ma már a vágóhíd lesz az állása, mentse meg ettől, olcsón adom, szinte ajándékba.

Kassai eközben megigézve belebámult a ló szájába, annak kacagó gerebenfogai látására.

– Már szent Jeromos megmondta, hogy ne nézze az ajándék ló fogait senki emberfia! Tízezer forintka semmiség egy ilyen jóképű paripáért. Hol kap maga ennyi pénzt ilyen tömeg húst? Hát nálam! – győzködött az eladó. – Jutalmas ár ez!

Kassai leültette a komát, és ő maga betért a házba pénzért és demizsonért. Fizetett katonásan, és az áldomást is megiszogatták. Szentül hitte, hogy most ezzel a lóval magalapozta családjá gazdasági felemelkedését.

– Hát itt a passzus és az istráng, odaadom a ló mellé az ostort is ráadásnak, csak meg ne mutassa a paripának, mert megharagszik érte. – Végző búcsúzóul nagyot ütött a gebe tomporára.

– Aztán becsüld meg magadat, te istenátka! – dörmögte és elszelelt, mint a forgószelebe beleakadt böjti boszorkány.

Megjegyzem, hogy aznap Kassai felesége daczból vett és hazavezetett két horpaszban elvékonyult hitvány agarat, akiknek a magassága tekintélyesnek mondható, míg soványsága hihetetlennek nevezhető.

– Ha ezek ősmagyar agarak, akkor az én Bellám egyenesen Attila hátasa! – dörmögött az újdonsült lovas gazda.

Kivezette kötőféken a lovat a birtokra, ezalatt ha tehette, hagyta étvágyolni a vetések végén, hadd' kolbászoljon a szegény pára, ha már ilyen nagy szerencséje van, hogy megmenekült a vágóhídtól, és ráadásul még jó gazdára is akadt, aki a lótarásban gyakorlatlan ugyan, de a szíve nagy, akár a lovaknak. Ott kinn a pusztán egy határdombról nekirugaszkodva fölpattant a ló hátára. Így kettesben, hogy senki sem látta, lábuk közé kapták az utat, esetlenül, de egyre sebesebben elkezdtek galoppozni.

– Hú, az áldóját, ez jobban járja, mint ahogy tudja! – állapította meg rémületen a paripa képességeit Kassai.

A ló végül egészen tűzbe jött. Csontjait zörgetve szaladt, mint a hajdermennykő, tempózott hol ide, hol oda, törtetett a gazban és vicsorogva nyihogott, hátsó lábait párosával rugdalta az ég felé. Egyszer csak a huszár egy ebihalas dágványban tapogat, hiába keresi maga alatt a lovat, az amott üget a vetésben. Felugrik és rohan a ló után, végül az ugaron, ahol a föld lefekszik és felkél a hepehupákkal, ott beéré a szilaj állatot, akinek habsár gyöngyözik a szája szögletében és füstöt lök a feje. Próbálja fékezni, de az ugrál csikómódra, hátsó lábaival rugdalja, szaggatja a gyomot, tipródik, és valahány lába van, minddel csépeleli a tarackot.

– Hóhó! Égicsuda, facsomó! – üvölt a kezes állatra, de az csak elhajította magát a gyepen, úgy elfáradt. – Úgy, úgy, holnap is az égen lesz a Nap – nyugtatgatta a ziháló állatot.

Éjjelre loállásul szabadvackot kerített Bellának, aki olyan büszkén állt ott a kopaszállásban, mint egy csillagnéző.

– Énrám nézz, te csabrillás, ne az égre! – szólt rá gyengéden a gazda csutakolás közben. Szeretettel etette, itatta, vakarta.

Egész éjjel őrizte az árnyékból gyúrt gyenge, de csillagszemű jószágot, mert a lólopó csillagok már ott settenkedtek az égi mezőkön Kaposmérő fölött.

Másnap, amint föltetszett a hajnal, együtt ébredt a lovas és a ló.

– Na ugye! Mondtam, hogy ma is süt a Nap – paskolgatta a pacit.

Úgy esett, hogy ezekben az időkben városi emberek szállták meg a vidéket, akik helyszíneket kerestek a pár év múlva esedékes honalapítási évfordulós rendezvényekhez. Az ünneplések célját és várható bevételeit becsülgetve mindenki-ben elültették a készülődés magját. Nagy pénzek lapultak a gondolatokban. Lesz itt idegenforgalom, vendéglátás, tolongás, hiszen egy köpésre vagyunk a fenék-

pusztai avar település-lelőhelytől. Ragyogó dolgokra nyílik alkalom: lesz szittyá önmotogató, szteppézó parádé, kurta jurtafaló és még mi minden. Kassai immár mint lótulajdonos, gondolkozott a terveiről. Szekerezés és hintóztatás? Nem, nem, ennél több kell. Lovagoltatás? Ahhoz több ló kellene. Az ám! De ha mindenki hozza a maga lovát? De ugyan miért hozza és miért éppen ide hozná a sok-sok rendezvény közül? Mert itt lesz valami más is, valami egyedi. Mi? Lovaspálya! – dolgozott a fantáziája. Lovaspálya ezen a nadrágszíjon? Igen. Egylovas, vagyis egyéni indításos vágta. Vajon ez elég csábító? Nem elég. De ha viseletben és ősmagyar módra, fegyverzetel történik? Ez már alakul! Ha már fegyverrel, akkor harcot imitálva! Ez az! Fegyveres, lovas attrakció! Kopja, buzogány, balta és természetesen íj. Az ám! Íj, illetve íjas vetélkedés. Célba íjazás. Célba íjazás lóhátról.

Célba íjazás a szélrózsa minden irányába, vágta ló hátáról! Ez az! Az ötlet megszületése után belemélyedt a magyar őstörténet és a keleti fegyverzet tanulmányozásába itthon, sőt Ázsiában is. Hamarosan saját kezűleg visszacsapó íjakat kezdett gyártani a szerszamos pajtában. Csontokat faragott és ragasztott, különleges fákat pácolt, állati beleket és tehénszarvakat vásárolt a vágóhidról, ezekből kísérletezte ki az első fegyvereket. Néhány kézuja áldozatul esett a feszes húrokon való próbálkozásoknak, de ez sem szegte a kedvét. Messze határban híre ment kiváló fegyvereknek.

Természetesen rendszeresen dresszírozta Bellát. A lónak az volt a feladata, hogy állórajttal indulva 180 fokos befordulással tegyen meg kilencven métert, nyereg nélkül ülő lovassal a hátán. Ezt minél rövidebb idő alatt kell megtennie. Ezt komplikálta azzal a látványossággal, hogy a lovas a vágta alatt háromszor célzott és lőtt, előre, oldalt és hátra a feszítő íjjal. Mindez honalapítás kori viseletben és kellékekkel zajlott már az edzések idején is. Bella a feladatok során jó étvágyú lett, kigömbölyödött, okos fejével hamar megértette, hogy mit kívánnak tőle. Kezdetben sokszor elvágódott a rajtolásnál, akkorákat esett, mint egy marha Egyiptomban, s ilyenkor a lovasa éppen a céllal ellentétes irányban repült kengyelestül, pokrócostul. Egy ló, mert hosszú testű állat, álló helyzetből 180 fokos fordulattal startolva kilencvenméteres távon tíz mp szintidővel nehezen boldogul. De Bella, a jó erkölcsű ló nagyon engedelmes és szorgalmas tanuló volt. Dolgozott benne a hála, mert józan állati ösztön vezérelte. Hamarosan gyönyörű szerszámzatot kapott: a puha szíjazaton csillogtak az ezüstutánzatú veretek. Sörénye három fokban lenyíratott, fejéről ékes, cifra sallangok rojtikáztak, a bántó ígézettől elrejtve okos pofácskáját. Patkó és nyereg nem gyötörte, ostort és sarkantyút nem ismert. A feladatok végrehajtása után rendszeresen járó juskulanciával ápolták a húségét.

Idővel Bella használatára tíz hektár területet vásároltak, dimbes-dombos, ligetes kaszálót – itt Kassai úr létrehozta a sprintverseny mellé a terepíjazatot is, s mindkét versenyszám hivatalosan is bejegyeztetett önálló sportágként, és órák alatt népszerűsödött.

Ilyen körülmények között érkezett el a magyar honalapítás idegenek által szentesített ezerszázadik évfordulója.

Hatalmas felhajtás volt Kaposmérőn a Kassai-féle lovas táborban. Lovak, agarak, kabák motogatója zajlott a jurták között. Egy cifra palotasátorban „Attila hún fejedelem eredeti kardja” volt látható, másolatban. A vágta pálya korszerűsített: szalmakazlak helyett földbe rögzített lóoszlopokon fekete-fehér

lólapok virítottak a földtől számított kétméteres magasságban, mint amilyen magas egy lovon ülő ellenfél. Mélyített vágtaárok akadályozta a lovak kilépését a pályáról. A célkapunál faragott bálványfák, földbe szúrt kopják, lókoponyák, szalagok, zászlók emelték a látványt. A pályaközépnél a domboldalon díszes trónuson ült Kassai, a fejedelem. Körülötte a ranglétra szabályai, azaz a terek és gesztusok törvényei szerint elrendeződve a korabeli viseletbe öltözött hölgyek és urak, s a testőrség és a hódolók tömege nyüzsgött.

Távolabb buzogányos, kopjás vitézek viaskodtak, másutt nyílzápor-bemutató zajlott. A „Bizánc” feliratú útjelző tábla mögött megkezdődött a lovas terepjászat. Aki oda bemerészkedett civilként, azt menthetetlenül átluggatták a magyarok halálpontos nyilai. Paták dobogása, ágak recsegése, lónyihogások, horkantások, harci rikoltozások félelmetes zajával telt meg a történelmi miliő.

Az eseményekhez igazodva magam is jelmezben voltam. Kassai, a fejedelem csak néhányunknak engedte meg, hogy a palotasátorban időzzünk. Itt tanácskoztak a „vének”, néprajzosok, zenekutatók, eredeti altaji zenészek, ősi hangszerekkel, kürtökkel, sípokkal, dudákkal, ökörszarvakkal. A jurta közepén üstben fortyogott valami szurokfekete, bűzös ragacs, amit a Gasztronómiai Világszövetség elnöke időnként megkevergetett – egyenesen Bangkokból való érkezését követően. Az „áldos” nevű masszát lángon süített köleslepénnyel mártogatták a beavatottak, időnként márkás, hosszúnyakúban palackozott nemes borokat horgásztak ki hozzá a szőnyegekre hasaló „itáliai rabszolgák” a sátor alatti hűtővermekből. Az altaji kobzosok pengették egyedi hangszereiket, s egymással versengve a hátborzongatóan ősi, gutturális hangadásban sámáni révülésbe felejtkeztek, mialatt a kaukázusi osubok perzsa hangfoszlányaikat indásos-akusztikus szőnyeggé csomózták.

Aztán kürtök jelezték, hogy megkezdődik a legfőbb viadal, a lovas íjász céllövő vetélkedés.

Magunk is kimentünk a jelképekkel telefestett jurtaajtó szent küszöbét szertartásosan átlépve, a póznákra felaggatott lókoponyák között a sokadalomba. Itt már jó üzleti szellemű árusok virslit, bort, mézes étkeket, lacipecsenyét árultak, de jócskán akadt ötvös-aranyműves is – náluk honalapítás kori ékszereket, szerszámvereteket, fegyvereket, pénzeket lehetett vásárolni szép másolatban. Mindenféle ősi mesterség képviselve volt, úgymint tímárok, kötélgyártók, vízvizsgálók, lószőrfonók, cserép- és fémüstművesek, és így tovább.

Elhelyezkedtünk a díszvendégeknek kijelölt páholyban, a lósóskás, macskamentás domboldalon, törökülésben feszítve, átellenben a fejedelmi trónnal.

Vérlázító dobpergésre felvonultak a lovas viadorok, fegyverzetük és selyem-brokát viseletük színpompája, a prémek, tollak, csillogó fémdíszek utolérhetetlen gazdagsága láttán az egész közönség átitatódott a rendezvény fennkölt szellemiségével. A lovasok felvonultak a fejedelem előtti tiszteletadásra, majd a rajthely közelében fitogtatták ügyességüket, produkáltatták paripáikat. Egyenként álltak a rajthoz. Minden vitéz három futamot tehetett, futamonként három célba lövést teljesíthetett, miközben a ló a futásirányhoz képest 30, 45 és 60 fokos szögben, nyergetlen, vágató paripán merev szárnyú reflexíjjal, tegezből történő vesszőadagolás mellett úgy kellett tíz másodpercen belül teljesíteni a kilencvenméteres távot, hogy a célkarika középpontját luggassza

át a zengő íjvessző, háromszori egymás utánban. A lólapokat apródok vitték értékelésre a fejedelmi lóvizsgálók napsátraihoz. Minden futamot a dobosok felgyorsuló pergető zenéje kísérte.

Az eredményhirdetési ceremónia volt a nap fénypontja. A győztesek a fejedelemtől vehették át a díjakat. A hangzavar és a látnivaló egyre nőtt. Közben beérkeztek a terepíjászok, jelképes prémeket cipeltek az elejtett vadak képeit idézve. Nemes fogócskajátékba kezdtek, lóhátról igyekeztek egymás rakományát elzsákmányolni. A zsákmány között volt Kassainé fejedelemasszony naftalinós mókusszór keppje is.

Elindultam, hogy magam is tiszteletemet tegyem a fejedelemnél, aki mint régi barátom, meghívott az eseményre. A trónushoz közeledve orientalista professzor kíséremmel, a fejedelmi konyha szolgálai kezünkbe nyomtak egy-egy papírtálcát gőzölgő virslivel, mustárral és kovásztalan kenyérral. Ezzel a rakománnyal érkeztünk meglehetősen illetlenül Kassai elé. Nem volt idő bővebb üdvözlésre, kurtult a protokoll, csak egy baráti csókra futotta és néhány kérdésre, mint például: hogy vagy, milyen volt, máskor is, na ugye megmondtam, feleséged megnyugodott, és végül: hol van Bella?

– Igen, hol van Bella, az alapító táltos paripa?

– Hát ott, a kezedben! – mondta a nagy padisah, és felséges vigyorgással a virslire mutatott.

nextepp béla

A csend dőre órei

Ülök a szobámban. Csendben, egyedül. Odakint a folyosón rendőrök jőnek. Hangosak, s kopogtatnak.

Kívül, belül csupa csend vagyok.

– A rendőrség van itt. Nyissa ki! – mondja az egyik, a másik meg csak kopogtat.

Nem nyitom ki, mondom, de csak magamban. Kifelé még inkább hallgatok. A zsaruk összetanakodnak.

– Lehet, hogy nincs itthon.

– Vagy igen.

– Mi?

– Mi mi?

– Mi igen!

– Nem értem.

– Mit?

– Azt, hogy mi igen.

– Nem mi vagyunk itthon, hanem ő.

– S nem nyit ajtót?! Hé, maga, nyissa ki, ne szórakozzon, hallja, mert ha kinyitja, s bemegyünk, majd mi szórakozunk. Nyissa ki, hallja?

Én hallom, de nem nyitom. Úgy teszek, mint aki nem hallja.

- Hé! – mondja a kiabálós –, ne tegyen úgy, mint aki nem hallja! Hallja?
- Lehet, hogy nem hallja.
- Süket? Akkor intsünk neki.
- Vagy nincs itthon.
- Ezt már mondtam én is.
- De én vagyok a főnök, nem?
- De igen, főnök.

Csörr, csörr, csörr, hát persze hogy a telefon. Nofene, most mi lesz – tűnődtem csendesen a sötétben.

– Itthon van, főnök, hallom, hogy csörög!

– Kussoljál már, a telefon szól. Ha kilencnél kevesebbet csörög, itthon van! Hat, hét, nyolc, kilenc...

– *Halló, itt nextepp és nem vagyok itthon. Vagy nem akarok beszélni. Ha úgy gondold, a sípszó után hagyd üzenetet.*

– Főnök, ez hülyének néz minket! Azt mondja, hogy nincs itthon, kitaposom a szufláját! Nyissa ki!

– Marha – mondja csendesen a főnök. – Jöjjön, menjünk! Nyomás, s egy szót se szóljon!

– *Figyelj, nextepp, ha nem vagy otthon, jó, de ha otthon vagy, s nincs minden rendben, ne nyiss ajtót, ha kopogtatnak! Nálam is jártak. Na cső.*

Ülök a szobámban. Csendben. Egyedül.

Verrasztó Gábor

Félperces novellák

Volt nekünk egy cirmos kandúrunk, a Mirca, de amikor már kinőtte a második emeleti bérlakás nyújtotta szűkös lehetőségeket, kivittük nagyanyámékhoz.

Az elkényeztetett macska azonban soha nem tanult meg a kényelmes fotelnél magasabbra ugrani, ezért mindig nagyanyám nyitotta-csukta neki a veranda léckerítésének alig méteres ajtaját, a szomszédok nagy derűtségére.

*

Néprajzkutató járta az alföldi pusztát, és az egyik tanyára éppen ebédidőben érkezett. Elfogadta a köménymaglevest, de kanalazás közben észrevette, hogy a

család kisfia Petőfi Sándor összes műveinek 1864-es, első kiadásán ül.

Hasztalan ígért reális összeget a kissé már elrongyolódott ritkaságért, mivel a gyerek csak így érte fel a konyhaasztalt.

– És ha hozok helyette egy ugyanilyen vastag könyvet?

– Na lássa, úgy már jó lesz! – egyezett bele a gazda.

Azóta is hiányzik a néprajzkutató könyvtárából a Tolnai Világlexikona második kötete.

*

A férfi reggel kivette a hűtőszekrényből a citromot, tálcára tette a

bögrét, megvajazta a kiflit, feltette a teavizet, kiment az újságért a kapualjba, és elveszett egy nő szépségében.

*

Tombol a hőség. A kertés ház hús ebédlőjébe menekülnek még a legyek is. A házigazda a vendégek háta mögött sétálva egy késsel előzékenyen kiemeli a poharakba fulladt szomjas rovarokat.

– Mindig ennyi itt a légy? – firtatja az egyik meghívott, és lazít egy kicsit nyakkendőjén.

– Dehogy! Csak most halott van a szomszédban.

*

A kollégium éjszakás nevelője tíz óra tíz perckor még a folyosón találja az egyik tizenhat éves lányt. Halk, de határozott hangon közli vele:

– Egy ekkora lánynak ilyenkor már az ágyamban a helye!

*

Mint beregszászi szőlősgazda, elbocsátott pénzügyi alkalmazott népfelkelő hadnagyként a zászlóaljparancsnok úr segédtsíjtjeként szolgáltam az orosz fronton egészen 1915. május nyolcadikáig, amikor is megbokrosodott lovam a földre vetett és sok méter távolságra magával hurcolt.

Azóta bajtársaimmal nem találkoztam.

*

Miután a városból visszaértünk a rutinpályára, a vizsgabiztos kezét nyújtott, hogy sikerült, megkapom a jogosítványt, és kiszállt az autóból.

Oktatóm szólt, hogy húzódjunk egy kicsit arrébb, mert elálljuk az iroda bejáratát.

– Gratulálok – mondta ezután –, most már egyik lába a sírban, másik pedig a börtönben!

*

A vidéki kastély parkjának egyik terebélyes fája alatt négy apró sírkő. Kutyatemető. A már alig olvasható évszámokat silabizálom.

– Csodálkozok, hogy egyszerre pusztultak el? – kérdi hozzám lépve a gondnok.

– Mindenesetre furcsa.

– Pedig csak annyi történt, hogy a gróf hirtelen haragjában agyonlőtte őket. Hogy miért? Talán ő sem tudta.

*

A férfi az ablaknál állt és azon töprengött, hogy borotválkozzon vagy végére menjen, mert ha elkezd borotválkozni, közben ráérhet a végzés, de ha előbb végére megy, akkor viszont addig nem jöhet rá a borotválkozás.

*

Két kislányos, feltűnően szép arcú nő vidáman beszélget a villamosra várva, amikor egy magas, szintén szimpatikusnak mondható fiatalember lép eléjük.

– Bocs, ne haragudjatok, hány évesek vagytok?

A lányok egymásra néznek, elnevetik magukat, de végül azért válaszolnak:

– Huszonegy és huszonhárom.

– Az kár. Na, sziasztok?

– És miért baj az?! – kiabálnak utána.

– Mert pedofil vagyok!

*

Letértünk az erdei útra. A sűrű éjszakában még a madarak sem mertek megszólalni.

A keskeny ösvény hamarosan egy bozotosba torkollott. Leállítottam a motort, lekapcsoltam a fényszórót.

– Valami nagyon hiányzik innen – mondta barátom rosszállón.

– Gondolom, egy női hulla, feldarabolva.

– Az. De nem baj. Várunk egy kicsit.

*

Éppen vidéken dolgoztam egy helytörténeti munkán, amikor meglátogattott az öreg esperes, és felajánlotta a témához hiányzó régi feljegyzéseit.

– Hálásan köszönöm! És mikor tudná elhozni? – lelkesedtem.

De ő csak mosolygott:

– Amikor a vasárnapi ebéd után krémest kívántunk enni, akkor nem mi mentünk el a cukrászhoz, hanem ő jött el hozzánk, és a mi konyhánkban készítette el a süteményt!

*

Barna tüskéibe kapaszkodva fülemhez emelem az asztalon álló természetes csigaházat, élvezve, hogy itthon is hallhatom a tenger zúgását.

A kellemes muzsika közben egyszer csak sós víz kezd csorogni a fülembe, leömlik a vállamon, és riadtan nézem, ahogyan egyre magasabbra emelkedik a tenger szintje lakásom szűk falai között.

*

A húszéves nőt kisebb térdműtétre viszik, de a kórház liftjében elsírja magát, könnyei formás kebleire hullanak. A beteghordó fiú vigasztalni próbálja:

– Ne keseredjen el! Ma már olyan szép műlábakat csinálnak!

*

– Nekem ehhez a szerephez egy markáns arcú színészre van szükségem! – mondja bosszúsan a színház rendezője, és közben idegesen körbe-körbe sétál a szobában.

– Na és mi a gondod? – kérdi csodálkozva az igazgató.

– Csak az, hogy mire egy színész összeiszik magának egy tisztességes arcot, addigra már nem fog az agya!

*

A nő a vetetlen ágy közepén ült, és éppen a körmét reszelte. Göndör, barna fürtjei meztelen vállára omlottak. Egyik lábát fázósan maga alá húzta. Ekkor jött be a férfi kezében a gőzölgő lábassal.

– Jó ez már? – kérdezte bizonytalan hangon.

A nő a körömráspollyal megszurkálta a teknősbékahúst, elkérte a körömlakkot, majd fejét csóválva válasszolt:

– Még nem.

Rudnai Gábor

Egyperces

– In memoriam Ö. I. –

Margóvágóval felnégyelt világ.

Fűre lépni tilos. Vízen járni szabad.

Négy égtájról jöttek a háromkirályok.

A Félsg, a Kimért, a Tevékeny.

S mind ki-Jalta.

Szakálos Dénes László

A taj szám...

Tajfun és Tajparaszt a tutajukon a tajga felé tajókáztak.
 Gyönyörködtek a tajban és Danin tajfölt tajszoltak.
 Ekkor jött a nagy taj...
 Egy batajmas nagy vízi taj. Aki meg akarta tajálni őket.
 Tajfun és Tajparaszt betajtak, azon tajakodtak el kellene tajakozni.
 De ekkor Tajfun elővette tavalyi taj számát, és azt mondta RA-TA-TA-TAJ. A nagy TAJ elkerülte őket és ők tovább tajókáztak.
 Elérkeztek Tajföldre, ahol a király tejbe-tajba fűröszttötte őket.
 Miután tajas lett a pofatacskójuk...
 Megtöltötték a hánytájat...
 Elbúcsúztak a minden bájjal megkent királytól.
 És tutajoztak tovább a tajga felé.
 De útjukat állta egy szőrös nagy TAJOM.
 Idétlen tajankó! Tajabált Tajparaszt.
 És tarjával a TAJOM tajására csapott.
 Aki a fájdalomtól összetajta magát!
 A TAJOM nem tajomkodott többet.
 Ezért Tajfun és Tajparaszt tovább tajózott.
 Mígnem előbukkant egy randa TAJASBABA.
 Akivel igencsak TAJBA kaptak.
 De Tajfun tajkón vágta TAJASBABÁT egy tajaskenyérrrel.
 És TAJASBABA kitajkott...
 Ekkor jött a Tajtékos vihar.
 Amitől Tajfun megfázott és orrán, száján folyt a tajony.
 Ekkor Tajparaszt elüvöltötte magát:
 Tele van a tajom! Tajarodjunk baza!
 Ráadásul elfogyott a TAJA meg a TAJOMÉZES KRUMPLI.
 Ebédidőre egy szigetre tamajogtak.
 Ahol Tajparaszt kutyatajba lépett.
 És erre megjelent a sziget királynője, a szépséges NATAJA.
 Aki éppen az ebédjét tajálta egy tajnyérből.
 Így szólt Tajfun:
 – Na de NATAJA, te repedt tajkú tajok vadász! Ne tatajássz!
 – Ez már mindennek a tataja! – szólt közbe Tajparaszt.
 – Nagy nebezen ide tajálunk és egyből kutyatajba lépek.
Összeakasszuk a tajszunkat!
 Tajba szakadt NATAJA megijedt és telibe fejelte tajbapapiját.
 Vendégül látta látogatóit. És jól leitajta őket.
 Hőseink TAJ részegen folytatták útjukat.
 Már csak pár tajométer lehetett hátra, amikor a TUTAJ TAJABOKRA szakadt. Úszva mentek tovább...

Végül elérkeztek a tajgára, ahol mesterük tárt tajokkal várta őket. Ő volt, akiért idejöttek! Ő volt Tajgatóth László!
 És boldogan éltek, amíg fel nem dobták a tajpukat.
 És ezzel történetünk becsukta tajtaját.
 (Jól összecsaptad, te tajó állat!
 Kérem tajtózokdj az ilyen megjegyzésektől. Annyi taj legyen!
 Itt a vége, fuss el véle... Taj számunknak itt a vége!)

Lárai Eszter

17. arckép

Az egész arc
 egy hatalmas kérdőjel:
 ki vagyok? mi vagyok?
 hol vagyok? na és merre? meddig?
 úgy negyvenévesen
 Az illedelmesen lapuló fülek
 nem tapsolják meg
 Majdnem jól-féül a baja
 majdhogynem jóképű a pofa
 ez a majdnemség nyomja rá
 suta vízjelét

23. arckép

Angyal vazelbetett szemébe
 ezért oly árva-kék
 ósdi fémkeretes szemüveg védi
 nehogy belekábuljon egy lila nő
 Vonásai lágyak
 kamaszbáj kenődik az orcán
 Az orr finoman az eget püföli
 A lanyha mosoly záradéka
 az ajak jobb sarkában gyűlik össze:
 az egész angyali-naivitás öntet
 enyhe kis kétkedéssel fűszerezve

21. arckép

*Az egyik legsemmitmondóbb arc
se nem érdekes se nem titokzatos
Bőre olyannyira sima
lesiklik róla figyelmem
Mégis bájos
mint egy óriás bébi
aki korán megtanult
szakállt növeszteni*

22. arckép

*Sumák mosoly bomályosítja arcát
helyel-közzel pattogzik a zománc
A hunyorgó szemek
kéken zölden szürkén lüktetgetnek
lekottáztván a szeszélyes ég pofikáját
Orra görcsben áll
Száj: sápadó giliszta
Húrok feszülnek arcán
sírásba csap át a gitár
s hetyke bacchánsnők cintányéroznak
elálló fülikéivel*

20. arckép

*Jó fiú
laza értelmiségi
lezserül báméskodik
az anyagi biztonság trónusán
Arcán csak tétova tetoválások
még nem mélyedtek be a ráncok
s ott lifeg egy félszeg mosoly
az amúgy jóképű pofikán
Talán az évek meghozzák majd
fejre koppanó gyümölcsüket
hisz eddig csak saját
árnyékában heverészett*

Csokonai Attila

Koranyár

(Részletek)

Mottó: *Poeta non fitt, szed...*

A mellékbatások tekintetében nem kérdez

A türelem tágas terem, belestem

*Gangok sztárja pénzes postás
Rozmárbajszú pirospszógás
A rántásom odakozmál
Rozsdás térdű viharozz már*

*Honort hozzá! nyugdíjat bozz
Csal. pótlékot így jutsz jattboz
„Pénzes letét”: 3-as ablak –
Létiünk érzem tágasabbnak*

A gumikutya nem válaszol

*Talán a forrás kénes gőzét kedveli
Vagy vattacukrok szagától mámoros
Dalmatiner forma lény gázzal van teli
Lomb-magasban madzagbosszt motoz*

*Nem ölti nyelvét a sok drága kacatra
A jónép ízlésébe nem ugat bele
Torz a pofája lám mégis kikacagja
E való világot ám hogyan szarja le*

Sujet poétique

*Egy nylon zacskó hever a léghuzatban
Jórészt üresen s mint rossz tüdő zibál
Mire szolgál nem tudja a tájékozatlan
Szobámban sok a papír s nincs szemétkosár*

*Pedig széttépem és ki is hajítom rögvést
Ami elfajzott idéetlen líra-torzszülött
Más sem hiányzik mint hogy kiröhögbesd
Céloz dob – aztán csak nézek némán tort ülök*

Életkép

*Tegnap épp az Írószöv.-be mentem
Lombok árnyán már rőt levél hevert
Nem mondom hogy jól kipihenten
Kezdtem a betet de nem is érdekelt*

*Különösebben hogy nyaralásra
Ki tudja már hányadszor idén se telt
Egykedvűn ballagtam virágait a hársfa
Már el is feledte a jobbik énem rossebelt*

*Megette a fene ha így telik el az élet
Pedig semmi esély hogy megváltozna
Jobbra fordulna minden talán meg bátha*

*Hallom ám: a kódolatlan beszédnek
Hódol nagyban két úr semmitől sem korlátozva
Meggyorsítottam lépteim nem fordultam hátra*

Demeter József

Bemutatkozás(ok)

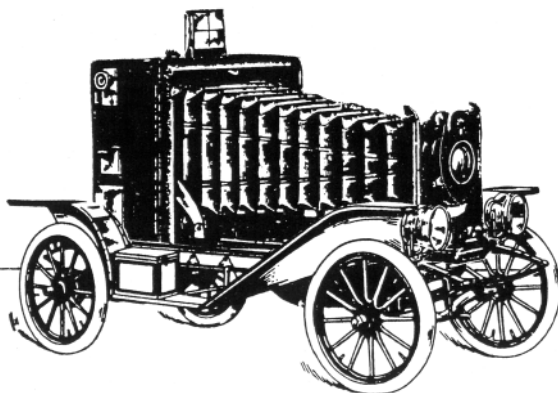
*A fiúnak rö-
Eszméje volt, hogy
Amikor új lány
Érkezett a faluba,
Vasárnap délutáni
Sétálásokkal az
Ismeretlen lánynak,
Lányoknak mindig
A temetőben
Mutatkozott be.*

*Ezt a furcsa
Ismerkedési lehetőséget –
Legénysége során –
Mindössze egy lány
Utasította vissza.
A későbbi felesége –
A virágoktól terhes
Temetőben.*

A Szűz jegyében

*Amikor elvette
Már nem volt szűz.
A polgári esküvő
Egy héttel előzte meg
Az egyházit. A templomi
Ceremónia óta viszont
Minden éjjel azt
Álmodja, hogy meg-
Csalja a felesége,
És hogy tettenérés után
Nagyon elveri az asszonyt.
Ilyenkor libegve, csurom-
Vizesen ébred. Zsibbadt
Karjai olyan nebezek,
Mintba egész éjjel
A kaszát húzta volna.*

*Mióta elzavarta a háztól,
Azt álmodja, hogy égig érő,
Drótszárú szénát kaszál
A Pokol-dűlő placcán –
Minden éjjel. Minden áldott
Éjjel. Reggelenként
Libegve, csuromvizesen
Ébred. Karjai olyan nebezek,
Mintba egész éjjel
A feleségét verte volna.*

BOJCSUK IVÁN
CÍM NÉLKÜL